ἐνόμισες ὅτι ἀφορᾷ εἰς σέ, ὅπως τὸ ἔπαθε κάποτε καὶ ἡ *Δέα* ; Ὁπωσδήποτε, πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ εὑρῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον. Ἕως τώρα ἐγὼ σὲ ἤξευρα μὲ τὸ πρώην σου.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Ἄλλη Πάλλη*, (τί ὡραῖον ὄνομα-ἐπώνυμον !) ἀλλ' ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον, δυστυχῶς δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Ἔκλεξε λοιπὸν κανὲν ἄλλο.

Μὲ τὴν συνήθη εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα καὶ τὴν νέαν ἔκθεσίν σου, ἀγαπητὴ *Πυθία*. Θὰ εἴπω εἰς ὅσους χρεωστεῖς τετράδια, ὅτι θά τα στείλῃς προσεχῶς καὶ νὰ μὴ ἀνησυχοῦν.

Νὰ σε ἰδῶ λοιπόν, *Ἀνεμοστρόβιλε !* θὰ κάμῃς τίποτε ; Ἡ πόλις σας εἶνε πολὺ φιλόμουσος καὶ εἰμπορεῖς νὰ ἐνεργήσῃς κάλλιστα. — Ὡς πρὸς τὰς πληροφορίας, δὲν μου ἀρέσει νὰ δημοσιεύω ὑπαινιγμοὺς καὶ ἐκφράσεις συμβολικὰς χωρὶς τουλάχιστον νὰ τας ἐννοῶ ἐγώ. Δὲν κάμνω καλά ;

Τί νὰ γίνῃ, *Ἴακχε Βάκχε !* Σοῦ συνιστῶ ὑπομονήν. Μήπως εἶσαι μόνος ; —Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, σοῦ ἀπαντῶ *ναί*, ἂν εἶσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Ἄ, ἔχασε πραγματικῶς ὅποιος δὲν ἤκουσε τὴν μικρὰν *Ἀρτέμιδα Παντοπούλου*, νὰπαγγέλῃ τὸν Μονόλογον «Θὰ εἶμαι . . . ἐγὼ !» τοῦ κ. Ξενοπούλου, εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου Βελῆ. Τὸ ἀκροατήριον ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιάν του καὶ τὴν ἐχειροκρότησε ζωηρότατα.

Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου *Ζαππίς*. Σοῦ ἔστειλα τὸν θον τόμον. Ἀλλὰ τὰ δύο τετράδια πού μου ἔστειλας διὰ ποίους ἦσαν ; Τὸ ἓν ἔστειλα πρὸς τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, διότι εἶχε λαμβάνειν. Τὸ ἄλλο ποῦ θά το στείλω ;

ΤΟ ΝΕΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Καλὴ ἀρχή ! Ἐξεσπάθωσαν, μετὰ τὴν νέαν μου ἔκκλησιν, οἱ ἑξῆς: Κα *Δήμητρα Σ. Ραζῆ* (1 συνδρ.), *Ν. Φουντούλης* (1 συνδρ.), *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων*(1), Δις *Μαρία Φαρακούκη* (3), *Ἀγαϊκὸς Δρομεὺς* (1), *Στέφανος Κότινος* (3), *Ἀφρικανικὴ Ἑρμῆς* (2), *Πέτρα Σκαρδάλου* (1), καὶ *Ἰωάννης Αὐγερινὸς* (5).

Τοὺς εὐχαριστῶ θερμότατα. Ἕπεται συνέχεια.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : *ὁ Τσὶρ-Τσὼρ* μὲ τὸν *Τρεχαγυρεύπουλον* —*ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα* μὲ τὴν *Δάφνην* καὶ μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* —*ὁ Φιλελεύθερος Ἕλλην* μὲ τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ὕδωρ τῆς Στυγός*, *Συννεφώδη Οὐρανόν*, *Ἑσπερίαν Ἀδρα*, *Κόντε Ραπαράκην*, *Ὡραίαν Δορκάδα* (μὲ τὸ ὄνομά της) *Δάφνην*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, *Λευκὴν Ἄρκτον*, *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Λευκὴν Χιόνα*, *Τρικέφαλον Ὕδραν*, *Λευκὴν Περιστερὰν* καὶ *Τιτάνειον Κῆπον* μὲ τὸ ὄνομά του· —*ἡ Γενναία Σουλιώτισσα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — *ὁ Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Καρδερίναν*, *Ἀδραν τοῦ Φαλήρου*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Μενδελσῶνα*, *Μακρολέλεκαν*, *Λευκὴν Πεταλούδαν*, *Βραχυασμένην Κουκουβάγιαν*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Μικρὰν Μάχισσαν*, *Παγωμένον Ὠκεανὸν* καὶ *Ὡραίαν Δορκάδα* — *ἡ Ναυτοπούλα* μὲ τὸν *Ὀλύμπιον Δία* καὶ μὲ τὸν *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* —τὸ *Ἔτσι μ' ἀρέσει* μὲ τὸν *Ἥρωα Γαριβάλδην* (διὰ νὰ ἰδῇ τί φρονεῖ καὶ περὶ τῶν ἑλλήνων ἡρώων·) — *ἡ Τοξότις Ἄρτεμις* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Φωτοβόλον Τόξον* —*ἡ Ζαππὶς* μὲ τὴν *Ἀστεροέσσαν Νύκτα* (ἀνταλλαγὴ συμφωνηθεῖσα ἐκ τῶν προτέρων·) — *ὁ Τορπιλλητὴς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ταπεινὸν Ἴον* (ἐμμέτρως) καὶ *Ἥρωα Γαριβάλδην* — *ὁ Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Διογένην Λαέρτιον*, *Θέλπουσαν*, *Τερπικέραυνον Δία*, *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*, *Τσιρτσιμπίδαν* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον* —*ὁ Ἀνεμοστροβιλος* μὲ τὸν *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Τρεχαγυρευόπουλον* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* — *ἡ Ἶρις* μὲ τὸν *Τρεχαγυρεύπουλον*, *Μαῦρον Πρίγκιπα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Χρυσοῦν Λίθον*, *Δεσποινίδα Ἀώ*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Φάρον τῶν Πατρῶν*, *Χρυσῆν Βροχὴν* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — *ἡ Νύμφη τῆς Ἀβύδου* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (τὴν ὁποίαν φιλεῖ καὶ συγχαίρει)· *Ἀνεμώκην*, *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Μικρὸν Διάβολον*, *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, *Ἀσπροποταμίτην*, *Ψαρόμυαλον*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Καραβόγατον*, *Φλὶν-Φλάν*, *Μερσεδῆν*, *Ρωμύλον*, *Διθιεράτον* καὶ *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*.

Ἀσπασμοί. πληροφορίαι. — Ἡ *Ἄγκυρα τῆς Φιλίας* ἐρωτᾷ ποῦ εἶνε ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας*· βεβαιοῖ δὲ τὴν *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ ψευδώνυμόν της, ἄλλως θά το ἐψήφιζε, διότι τῆς ἀρέσει πολύ. — Ἡ *Μέδουσα* ἀσπάζεται τὸν *Μινώταυρον*, ἡ *Ἀκτὶς τοῦ Ἡλίου* τὴν *Μαρίαν Ἡλιάδου* τὸ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* τὴν *Ἀνθισμένην Αὐγαριάν*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα· ἡ *Νύμφη τοῦ Αἰγαίου* τὴν *Νεράϊδαν τῆς Σκύρου* — ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* πληροφορεῖ ὅσους ἀναμένουν τετράδιόν του, ὅτι ἦτο ἀσθενής. Θά τα στείλῃ λίαν προσεχῶς· —ἡ *Ναυτοπούλα* δέχεται τὴν εἰρήνην μὲ τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον* καὶ τὸν ἀσπάζεται· τὸ *Ἔτσι μ' ἀρέσει* τὴν πρώην *Ἀθηναΐδα* —ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* παρακαλεῖ θερμῶς τὴν *Φθινοπωρινὴν Βροχὴν* νά τῳ στείλῃ ἓν ἄλλο τετράδιόν της, διότι τὸ πρῶτον ἐχάθη εἰς τὰ ταχυδρομεῖον, καθὼς καὶ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς της, ἅν τῳ εἶχε γράψῃ Ὁ ἴδιος συγχαίρει τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, τῆς ὁποίας τὸ τρόπαιον οὐκ ἐᾷ αὐτὸν καθεύδειν !—ἡ *Νύμφη τῆς Ἀβύδου* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν*, ἡ *Ἶρις* τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* κτλ.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς ἀγαπητούς της φίλους : *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀναμένω)· *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* (θερμὰ συγχαρητήρια·) *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων*, *Ἑλένην Κολιαλέξη*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Δημήτριον Ν. Χατζῖσκον* (ἔστειλα καὶ ἄλλας ἀγγελίας· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀναμένω·) *Ἥσυχο Ἀεράκι* (ἐστάλησαν·) *Χρυσωμένην Ἀνατολήν*, *Τρικυμιώδη Ὠκεανόν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (ὑποθέτω ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἤθελε νά την πειράξῃ !) *Πειρασμένον Δόκον*, *Ἐθερώδη Δοῦλον* (δεκτὸν μετὰ χαρᾶς·) *Νικόλαον Μ. Βλάσσην*, *Μῆλον τῆς Ἔριδος* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Γενναίαν Σουλιώτισσαν* (εὐχαρίστως·) *Νεράϊδαν τῆς Σκύρου* (καὶ πῶς τα περνᾷ εἰς τὴν Μύκονον ;) *Ἀΐγαγρον*, *Ἀγριοτριαντάφυλλιάν*, *Μοῦσαν Κλειώ*, *Τρικέφαλον Ὕδραν* (καὶ ὄχι ἑνεακέφαλον, ἐπειδὴ εἶνε τρεῖς ἀδελφαί·) *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*, *Εὐτέρπην Ι. Γεωργιάδου*, *Ἀδραν τῆς Ἑνώσης* (τὰς προτάσεις της ἐδημοσίευσα·) *Ἐλεφήνορα* (δὲν ηὐκαίρησα νά το ἀναγνώσω ἀκόμη· προσεχῶς·) *Λόρδον Βύρωνα* (ἔλαβα· ὁ Π. Ν. ἔχει ψευδώνυμον·) *Ἀρχιζιζάνιον* (πολὺ καλά ! ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σου ;) *Ἀντώνιον Σ. Λυκούρην*, *Βραχυασμένην Κουκουβάγιαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ὠκύποδα Ἀχιλλέα*, *Ἀνδρεῖον Εὔδινον* (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀναμένω·) *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*, *Ὑπολαΐδα* καὶ *Ἀνατέλλοντα Ἥλιον*, οὗ ὁποίου ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ, δεχομένη αὐτὸν μετὰ χαρᾶς.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

304. Συλλαβόγριφος.

Σύνδεσμον κι' ἀντωνυμίαν θέσατε εἰς τὴν σειρὰν κ' εὐθὺς νῆσος τῆς Ἑλλάδος θὰ προβάλῃ μὲ χαράν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρωνος

305. Αἴνιγμα.

Εἴτε τὸν τόνον ὑψηλά, ἢ χαμηλά τον ἔχω
'ς ὅλα τὰ κράτη εὑρίσκομαι καὶ 'ς τὸ καλὸ συν-
[τρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος

306. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 1	=	Φιλόσοφος.
2 4 5	=	Μέρος τοῦ χρόνου.
3 4 5 6 7 4	=	Ἀρχαῖον ἀγγεῖον.
4 5 3 7	=	Ποτόν.
5 4 5 4 5 6	=	Ὄρος.
6 5 4 5 1	=	Πόλις.
7 4 5	=	Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουταλιανοῦ

307-311. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 18 συλλαβῶν σχηματίσον πέντε κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν.

Λα-δρος-ρι-δων-α-χα-φω-νης-με-ρι-κι-εξ-ων-φαι-στο-αν-αλ-ος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Ἀργοναύτου

312-314 Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀργός.
2. Ἔπαινος ἁρμόζει εἰς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ εὐτάκτους μαθητάς.
3. Πολλοὶ ὀνομάζονται φίλοι μας ἐνῷ ὀλίγοι εἶνε τοιοῦτοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

315 Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τουρκικῆς, τὰ δὲ δεύτερα ἑλληνικῆς.

1, Καρπός. 2, Θεά. 3. Μήν. 4, Ἐλάττωμα. 5, Ἐπίρρημα χρονικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

316. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου καλλιτέχνου.

1, Φυσικὸν φαινόμενον. 2, Σύζυγος ἀρχαίου θεοῦ. 3, Περίφημος ἀρχιτέκτων. 4, Ἐπίρρημα τοπικόν. 5, Ἀρωματικὸν φυτόν, 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7, Ἥρως τῆς Μυθολογίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας

317. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η-εια-αια-ιει-αηαα.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

318. Γρίφος

μ ἂν
——— μ ———
θ ἡ κτᾶ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Εὐξείνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17 Μαΐου 1897.

236. Μύκονος, ὄνος. — **237.** Τὸ φεῖδι.

238.

Θ	
ΗΡΑ	ΙΑΣΩΝ
ΠΡΑΓΑ	ΓΑΙΟΣ
ΚΕΡΚΥΡΑ	ΑΡΙΩΝ
ΚΑΝΔΗΛΙΟΝ	**ΠΑΡΟΣ**

239. ΣΟΛΩΝ

240—244. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ γράμματος π σχηματίζονται αἱ λέξεις : σμήνη, Ἐσθήρ, γαλῆ, ὠλένη, Σπάρτη. — **245.** ΟΙΝΟΣ (1, μΟῦρον. 2, Αἰακός. 3, ἀΝάκλιντρον. 4, ΣΟλων. 5, ὁΣφύς). — **246.** ΛΑΜΙΑ, ΑΘΗΝΑ (1, ΛΑρος. 2, ΑΝδρος. 3, ΜΗλον. 4, ΙΘώμη. 5, ΑΑρών). — **247.** ΕΛΕΦΑΣ, ΛΙΓΕΙΑ, ΕΛΕΝΟΣ (1, ΕΛΕνη. 2, ΔΙΛη. 3, ΕΓΕστα. 4, ΦΕΝεός. 5, ΑΙΟλος. 6, ΣΑΣων). —**248.** Ποῦ σου, Ἅδη, τὸ νεῖκος ;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμα, ἀληθεῖς παρακαλὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάγνωσμα ὠφελιμωτατον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουνίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 27

«Ὁ μικρὸς Βασιλεύς, οὐδὲν ἐννοῶν ἐκ τῆς πομπῆς, ἥτις παρήλαυνε πρὸς τιμήν του . . .» (Σελ. 211, στήλ. α'.)

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 202)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Ἡ Λουκία ἐκολακεύθη πολύ, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἕκτωρ ἐσκέφθη νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἀδαμαντίνην του πόρπην. Ὅθεν μετὰ τὸ πρόγευμα ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ κοσμήματά της, διὰ νὰ φυλάξῃ ἐκεῖ καὶ τὴν πολύτιμον πυξίδα τοῦ φίλου της. Ἄλλως τε τῇ ἐδίδετο πάλιν ἀφορμὴ νὰ θαυμάσῃ τοὺς θησαυρούς της καὶ νὰ τους δείξῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον αἱ νεάνιδες δὲν κάμνουν βέβαια μὲ δυσαρέσκειάν των...

Παρέταξε λοιπὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου : βραχιόλια, περιδέραια, ἐνώτια, καρφίδας, πόρπας, δακτυλίδια, καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀπὸ την μητέρα της. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἕκτωρ δὲν παρέλειψε νὰ τα ἐπαινέσῃ ὅλα μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων νὰ φέρεται εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις. . .

Ἐξαίφνης εἶδεν, εἰς τὸ βάθος μικροῦ κυτίου, ἕνα δακτύλιον ἀραβῶνος, ἢ μᾶλλον τὸ ἥμισυ τοῦ δακτυλίου τούτου, διότι οἱ ἀραβῶνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπετελοῦντο ἀπὸ δύο κύκλους χρυσοῦς, ὁ εἷς τῶν ὁποίων εἰσήρχετο ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἑκάστου τῶν κύκλων τούτων ἐχαράσσοντο συνήθως τὰ ὀνόματα, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μὲν τοῦ μνηστῆρος, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου δὲ τῆς μνηστῆς.

Ὁ Ἕκτωρ ἀφῆκεν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

— Ἔχετε ἕνα δακτυλίδι σὰν τὸ δικό μου ! εἶπε λαμβάνων τὸ κόσμημα.

Ἡ Λουκία τὸν ἐκύτταξεν ἔκπληκτος.

— Σὰν τὸ δικό σας ; εἶπε.

— Νά, ἰδέτε· ἀπαράλλακτο !

Καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ ἓν μικρὸν δερμά-

τινόν πορτοφόλιον παλαιόν, ἕνα δακτύλιον ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον μ' ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὸ κυτίον.

— Ὁ Ματθαῖος Μορέν, ὑπέλαβεν, ὁ ἄνδρας τῆς κυρὰ-Τερέζας, μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ὁ ἀραβὼν τῶν γονέων μου. Μού το εἶχε κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ μιὰ κορδέλα, ὅταν ἤμουν μικρός, σὰν φυλακτό. Ἀπὸ μέσα ἔχει δύο ὀνόματα: Λουδοβίκος-Ἀντώνιος . . . εἶνε τὰ ὀνόματα τοῦ πατρός μου.

— Καὶ τὸ δικό μου ἔχει δύο ὀνόματα, εἶπεν ἡ Λουκία. Κυττάξετε : Ἰωάννα-Ἐρριέττα.

— Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι τὸ ἔχετε ἀπὸ τὴν μητέρα σας ; ἠρώτησεν ὁ Ἕκτωρ. Μήπως αὐτὰ εἶνε τὰ ὀνόματά της ;

— Ὄχι· ἡ μητέρα μου ὠνομάζετο Μαρία-Μαγδαληνή. Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι μοῦ το ἔδωσεν ἡ παραμάνα μου. Ἀλήθεια, θεία, τὸ θυμᾶσθε ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς Σιδωνία. Δὲν ἠξεύρω ὅμως ποῦ το εἶχεν εὕρῃ.

— Δὲν εἶνε περίεργο πρᾶγμα, πατέρα, νὰ ἔχῃ ὁ Ἕκτωρ ἕνα δακτυλίδι ἀπαράλλακτον μὲ τὸ δικό μου ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Ἀρχειοφύλακα. Ὁρίστε ! οἱ δύο αὐτοὶ κύκλοι ἑνόνονται, σὰν νὰ ἔγινεν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον ! Βλέπετε ; τὰ δύο δακτυλίδια ἔγιναν τώρα ἕνα. . .

Καὶ παρουσίασε πρὸς τὸν πατέρα της τοὺς συνηνωμένους δακτυλίους.

—Ὄχι δά! εἶπεν ὁ κύριος Μορανζῆς.

— Ἀφ' οὗ σᾶς λέγω ! ἰδέτε τα !

Ὁ Ἀρχειοφύλαξ παρετήρησε τὸ κόσμημα μετὰ προσοχῆς.

— Πολὺ περίεργον, τῷ ὄντι ! εἶπε. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κύκλοι ἐσχημάτιζαν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δακτύλιον ἀρραβῶνος. Ἢ νὰ μὴν εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις ; Εἴπες ὅτι ἡ Μαριάννα Λεδουὲκ σοῦ ἔδωσεν αὐτὸν τὸν κύκλον ;

— Ναί, μπαμπᾶ ! Δέν το ἐνθυμεῖσθε ; Σᾶς το εἶπα ἀμέσως ! Μού το ἔδωσε τότε ποῦ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Νάντην, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ μάλιστα μοῦ ἔκαμεν ἕνα σωρὸ συστάσεις: νὰ το φυλάττω καλά, νὰ το προσέχω, νὰ μή το δώσω εἰς κανένα, νὰ μή το χάσω, ὅτι αὐτὸ τὸ δακτυλίδι θά μου φέρῃ εὐτυχίαν, καὶ τὰ λοιπά.

— Ἠξεύρετε ποῖα ἦσαν τὰ ὀνόματα τῆς μητρός σας ; ἠρώτησεν ὁ Ἀρχειοφύλαξ τὸν Ἕκτορα.

— Δὲν ἠξεύρω ἂν εἶχε πολλά. Εἰς ἕνα γράμμα της ὅμως, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπάρχῃ, ὑποθέτω, μαζὶ μὲ κάτι ἄλλα οἰκογενειακὰ ἔγγραφα, εἶδα ποῦ ὑπεγράφετο ἁπλῶς Ἐρριέττα Ἄλβα.

— Τότε λοιπόν, φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μορανζῆς τείνων τὸν δακτύλιον πρὸς τὸν Ἕκτορα· ὁ ἀραβὼν αὐτὸς εἶνε ὅλως ἰδικός σας !

— Ἰδικός μου ! ἀνέκραξε τὸ παιδίον.

— Ναί· ὁ χρυσοῦς κύκλος, τὸν ὁποῖον ἔδωσε πρὸς τὴν Λουκίαν ἡ Μαριάννα ἐφαρμόζεται τελείως πρὸς ἐκεῖνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ ὀνόματα τοῦ πατρός σας· φέρει ἐν τῶν ὀνομάτων τῆς μητρός σας· οἱ δύο κύκλοι συμπληροῦσιν ἀλλήλους· εἶνε βέβαιον λοιπὸν ὅτι ἀποτελοῦν τὸν ἀραβῶνα τῶν γονέων σας.

— Εἶσθε βέβαιος, μπαμπᾶ ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία !

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Σιδωνία, πῶς ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ὁ κύκλος αὐτὸς εὑρέθη εἰς χεῖρας τῆς Μαριάννας;

—Θὰ ἐκλάπη κατὰ τὴν διαρπαγὴν κανενὸς πύργου· θά τον ἔχασαν ἐκεῖνοι πού τον ἔκλεψαν, θά τον εὗρεν ἡ Μαριάννα, καὶ θά τον ἐκράτησε μὲ τὴν ἰδέαν νά τον ἀποδώσῃ εἰς τὸν κάτοχόν του, ἀλλὰ δέν το κατώρθωσε, φαίνεται. Ἡ κατοικία τῶν γονέων σου—ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἕκτορα,—δηλαδὴ ὁ πύργος τῶν Ἄλβα δὲν εὑρίσκετο εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νάντης ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε, διόλου παράδοξον ὁ δακτύλιος αὐτὸς νὰ προέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ.

— Παρατηρήσατε καὶ ἓν ἄλλο, εἶπε τότε ἡ δεσποινὶς Σιδωνία. Οἱ δακτύλιοι αὐτοὶ ἦσαν ἑνωμένοι, ἔκοψαν δὲ τὸν ἕνα — αὐτὸν ποῦ εἶχεν ὁ Ἕκτωρ, — διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ βγάλουν τὸν ἄλλον. Πρὸς ποῖον σκοπὸν ἄρά γε ἐχωρίσθησαν αὐτοὶ οἱ δακτύλιοι ;

— Τίς οἶδεν ! εἶπεν ὁ κ. Μορανζῆς σκεπτικός. Εἰς τοὺς ταραχώδεις ἐκείνους καιρούς, ὅταν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ βρέφη δὲν ἦσαν ἀσφαλῆ εἰς τὰς κοιτίδας των, τίς οἶδεν ἂν αὐτοὶ οἱ γονεῖς δὲν διεμοίρασαν τὸν ἀραβῶνά των μεταξὺ τῶν δύο των τέκνων, διὰ νὰ ἠμπορέσουν μίαν ἡμέραν . . . ὁ Ἕκτωρ εἶχε μίαν ἀδελφὴν δίδυμον ...

— Ἀδελφὴν δίδυμον ! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία.

— Ποῖος ἠξεύρει, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μορανζῆς, ἂν ὁ δακτύλιος δὲν ἀνῆκεν εἰς ἐκείνην ; Ζῇ ἄρά γε αὐτὸ τὸ παιδί ; ἀπέθανεν ; . . .

— Εἴχατε ἀδελφήν; ἠρώτησεν ἡ Λουκία τὸν Ἕκτορα. Δὲν μού το εἴπατε ποτέ !

— Διότι ποτὲ δέν το ἐπίστευσα καὶ πολύ ! ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ. Ὁ Ματθαῖος Μορὲν κάτι μοῦ εἶπε μίαν φοράν... ἀλλά . . .

— Ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη δὲν ἠξεύρω, εἶπεν ὁ κ. Μορανζῆς· ἀλλ' ὅτι ὑπῆρξε δύναμαι νά σε διαβεβαιώσω. Τὸ εἶδα εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός σου.

—Ὦ, πῶς ἤθελα νὰ εἶχα μίαν ἀδελφήν ! ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ περιχαρής.

— Κ' ἐγὼ ἤθελα, ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Θὰ εἶχα ἀκόμη μίαν φίλην . . .

—Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ; Πῶς νά την εὕρωμεν ;

— Τώρα ποῦ ἔχω τὴν μικρὰν αὐτὴν ἔνδειξιν, θὰ προσπαθήσω νά την ἀνακαλύψω, εἶπεν ὁ Ἀρχειοφύλαξ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, καὶ ἂν δὲν εὕρωμεν τὴν Ἀδελφήν σου, μικρέ μου φίλε, ὁ δακτύλιος αὐτὸς σοῦ ἀνήκει ὁλόκληρος.

—Ἀλλά . . . εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἐκύτταξε τὴν Λουκίαν.

—Ὦ, σού τον χαρίζω μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, εἶπεν ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀρχειοφύλακος.

—Τότε λοιπόν, Δεσποινίς, θά μου κάμετε τὴν χάριν νὰ μού τον φυλάξετε μαζὶ μὲ τὴν πόρπην μου.

. . . . . .

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁ Ἀρχειοφύλαξ, καὶ διευθετῶν τὰ χαρτιά του, ἐσκέπτετο περὶ τῆς παραδόξου ἐκείνης ἀνακαλύψεως.

— Πῶς ὁ δακτύλιος περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μαριάννας ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἴσως τὸν εὗρεν ὅπως εἶπα. Πολὺ πιθανὸν ὅμως νά τῇ τον ἐνεπιστεύθησαν, καὶ τότε θὰ εἶνε εἰς θέσιν νά μου δώσῃ τίποτε πληροφορίας, ἱκανὰς νὰ διαφωτίσουν αὐτὸ τὸ μυστήριον. Τέσσαρα ἔτη τώρα ποῦ λείπομεν ἀπὸ τὴν Νάντην, τί νὰπέγεινεν ἡ Μαριάννα ; Πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ μάθω.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὁ κ. Μορανζῆς ἔγραψε πρὸς τινας φίλους του εἰς Νάντην, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ ζητήσουν πληροφορίας περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία τὸν ἐνδιέφερεν.

Ἀλλ' αἱ προσπάθειαί του ἀπέβησαν ἄγονοι. Ἦτο γνωστόν, ὅτι ἡ Μαριάννα Λεδουὲκ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Νάντην, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ποῦ μετέβη καὶ ποῦ ἔμενεν. Οὕτως ὁ Ἀρχειοφύλαξ ἠναγκάσθη ἑκὼν-ἄκων νὰναβάλῃ τὰς ἐρεύνας του, μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσχεδίαζε νὰ κάμῃ ἐν ταξείδιον μέχρι Νάντης, καὶ τότε ἴσως κάτι θὰ ἐμάνθανεν.

Ἀνεκοίνωσεν ὅλα ταῦτα πρὸς τὸν Ἕκτορα. Ἀλλὰ τὸ παιδίον πολὺ ὀλίγον ἀνησύχησεν. Εἴπομεν ὅτι δὲν ἐπίστευε πολὺ εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἄλλως τε τὰς ἡμέρας ἐκείνας προητοιμάζοντο νέαι ἑορταὶ διὰ τὴν ἐπίσημον βάπτισιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ οἱ Ἀκόλουθοι εἶχον τόσας ἀσχολίας, ὥστε δέν τους ἔμενε καιρὸς νὰ σκεφθοῦν ἄλλο τι.

Τὴν 6 Ἰουνίου 1811, παραμονὴν τῆς διὰ τὴν βάπτισιν ὁρισθείσης ἡμέρας, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα, οἱ ὁποῖοι διέτριβον εἰς τὸ Σαὶν-Κλού, ἔφθασαν εἰς Παρισίους ἐν μεγάλῃ κομπῇ καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Ἕκτωρ καὶ

οἱ συνάδελφοί του, κρατούμενοι ὄπισθεν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἁμάξης—ὅπως τοὺς εἴδαμεν καὶ ἄλλοτε,—διέσχισαν ἐν μέσῳ διπλοῦ στοίχου γρεναδιέρων, τὸ μεταξὺ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας διάστημα. Οἱ κώδωνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν ἤχουν πανηγυρικῶς, τὸ τηλεβόλον ἐκρότει, τὰ πλήθη ἐζητωκραύγαζον.

Ὁ μικρὸς Βασιλεύς, οὐδὲν ἐννοῶν ἐκ τῆς πομπῆς, ἥτις παρήλαυνε πρὸς τιμήν του, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ του, τῆς τροφοῦ του, καὶ διαφόρων πριγκηπισσῶν, δουκισσῶν καὶ κομησσῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκράτουν τὴν λαμπάδα, τὴν προχόην, τὴν ἁλατοδόχην, τὴν κολυμβήθραν, τὸ μάκτρον καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη τοῦ βαπτίσματος τῶν Δυτικῶν, ἐχάνετο ὁλόκληρος μέσα εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ του μανδύαν, καὶ βεβαίως θὰ συνετρίβετο ἀπὸ τὸ βαρὺ βασιλικὸν ἔνδυμα, ἂν δέν το ἐκράτει εἷς στρατάρχης, ὁ Δοὺξ τοῦ Βαλμύ . . .

Ὁ πάππος του, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, δι' ἀντιπροσώπου, καὶ ἡ μάμμη του, ἡ Λετιτία Βοναπάρτου αὐτοπροσώπως, παρεστάθησαν ὡς ἀνάδοχοι τοῦ Φραγκίσκου - Καρόλου - Ἰωσὴφ - Ναπολέοντος, Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ Διαδόχου τῆς Γαλλίας.

Οὐδέποτε εἶδεν ὁμοίαν τελετὴν ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος καθεδρικὸς Ναός. Ἑκατὸν ἀρχιερεῖς ηὐλόγησαν τὸν μικρὸν Διάδοχον. Ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Ὅταν δέ, ἀφ' οὗ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐρράντισε τὴν κεφαλήν του δι' ὀλίγων σταγόνων ὕδατος τοῦ Ἰορδάνου—ἐκ τοῦ ἰδίου ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐβαπτίσθη καὶ ὁ Χριστός, — ὁ Ναπολέων ἔλαβε τὸν υἱόν του καὶ ἀνύψωσεν αὐτόν, ὥστε νά τον ἴδουν ὅλοι, τότε ἀντήχησαν «Ζήτω !» τόσον φρενητιώδη, ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ἐδόνησαν τοὺς θόλους τῆς γηραιᾶς Μητροπόλεως.

Περισσότερον ὅλων ἐζητωκραύγαζεν ὁ Ἕκτωρ Ἄλβας. Ὦ ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι παρευρίσκετο εἰς τοιαύτην τελετήν, διότι ἦτο Γάλλος, καὶ διότι προπάντων ἦτο Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Τὴν μέλισσ' ἀπαντήσανε
παιδιὰ καὶ τὴν ρωτήσανε :
—Εὐλογία σὲ βαφτίσανε,
τὰ αἴτια ποιὰ ἤσανε ;
—Ποτέ μου δὲν ἀμέλησα
τὸ ἔργο πῶχει ἡ μέλισσα
κι' ὅπου νὰ ζήσω θέλησα,
δὲν ἔβλαψα, ὠφέλησα.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Ἰουνίου.

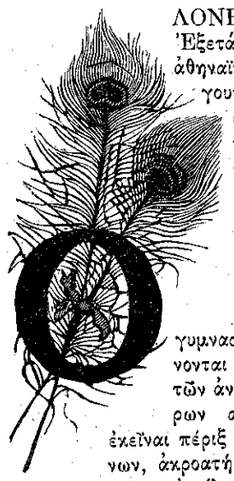

ΛΟΝΕΝ γίνονται αἱ Ἐξετάσεις. Ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ σχολεῖα ἄγουν τὴν μεγάλην ἐτησίαν ἑορτήν των. Καὶ ἀκούονται φωναὶ παιδικαὶ ψάλλουσαι ἄσματα, καὶ ἀντηχεῖ τὸ κλειδοκύμβαλον τὸ ρυθμίζον τὰς κινήσεις τῆς γυμναστικῆς, καὶ φαίνονται πολλάκις διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων αἱ συναθροίσεις ἐκεῖναι πέριξ τῶν ἐξεταζομένων, ἀκροατήρια ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους παρακολουθοῦντας μ' ἐνδιαφέρον, μὲ χαρὰν καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν τὰς ἀπαντήσεις τῶν προσφιλῶν των . . .

Καὶ ἄλλων μὲν σχολείων αἱ ἐξετάσεις ἐτελείωσαν καὶ προσέρχονται τώρα οἱ μαθηταὶ διὰ νὰ μάθουν τοὺς βαθμούς των· εἰς ἄλλα σχολεῖα αἱ ἐξετάσεις ἐξακολουθοῦν, πλησιάζουσαι εἰς τὸ τέλος· εἰς ἄλλα σχολεῖα ἤρχισαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα . . . Ὀλίγαι ἡμέραι ἀκόμη καὶ τὰ πάντα τελειόνουν. Ὁποία ἀνακούφισις δι' ὅλους τοὺς ἐξετασθέντας . . . . καὶ ὁποία χαρὰ διὰ τοὺς ἐξετασθέντας ἐπιτυχῶς . . .

Φέτος αἱ ἐξετάσεις μας δὲν εἶχον τὸν συνήθη πανηγυρικὸν χαρακτῆρα,—ἐν μέρει τουλάχιστον, διότι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς αἱ ἐξετάσεις εἶνε πάντοτε μία ἑορτή.— Ἕνεκα τῶν ἐθνικῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιτρέπουν μεγάλας ἐκδηλώσεις χαρᾶς, αἱ ἐξετάσεις ἔγειναν ἁπλούστεραι, ἡσυχώτεροι, ἄνευ ἑορτασίμων διακοσμήσεων καὶ πολλάκις ἄνευ μεγάλων προσκλήσεων. Εἰς τὰ περισσότερα σχολεῖα περιωρίσθησαν εἰς τὰ μαθήματα, μετὰ βίας δὲ συμπερτέλαβον εἰς αὐτὰ καὶ ὀλίγην γυμναστικήν. Ἔλειψαν δὲ ὁλοσχερῶς αἱ παραστάσεις, αἱ συναυλίαι, καὶ ἐν μέρει αἱ ἀπαγγελίαι καὶ τὰ ἄσματα.

Ἀλλ' ἄρά γε διὰ τοῦτο αἱ ἐξετάσεις ἦσαν ὀλιγώτερον ἱκανοποιητικαί ; Ὁ θρίαμβος τῶν ἐπιμελῶν καὶ τῶν φιλοτίμων ἐμειώθη ἐπειδὴ ἔλειψεν ἡ διακόσμησις ; Τὸ ἄριστα ἔχασε τάχα τὴν ἀξίαν του ἐπειδὴ ἐδόθη ἀθορύβως ; Καὶ ἡ χαρὰ τῶν γονέων καὶ τῶν τέκνων δὲν ἦτο τόσον ζωηρὰ ὅσον καὶ ἄλλοτε ;

Ὦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν ἠρώτων τοὺς ἐξετασθέντας θά μοι ἀπεκρίνοντο δι' ἑνὸς στόματος : «Αἱ ἐξετάσεις μας καὶ φέτος ἦσαν χαρμόσυνοι καὶ πανηγυρικαί.» Καὶ μόνον ὅσοι ἀπέτυχαν, μόνον ὅσοι δὲν ἐπροβιβάσθησαν, θὰ ἐψιθύριζον κινοῦντες μελαγχολικῶς τὰς κεφαλάς : «Ὄχι, αἱ ἐξετάσεις ἦσαν φέτος λυπηραὶ καὶ πένθιμοι !»

Καυχῶμαι ὅτι οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἀνήκουν εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν. Αὐτοὶ ἐπροβιβάσθησαν, καὶ διέπρεψαν καὶ ἐθριάμβευσαν, ὅπως πάντοτε . . . Τοὺς βλέπω ἐνώπιόν μου νοερῶς, τοὺς κυττάζω μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας μου τοὺς εὔχομαι : Καὶ εἰς ἀνώτερα !

—

20 Ἰουνίου.

Καὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις, τὰ βραβεῖα, οἱ βαθμοί, τὰ δῶρα, καὶ προπάντων τὸ μέγα βραβεῖον τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἰδού, ἔφθασαν αἱ διακοπαί. Διὰ πολλοὺς ἤρχισαν ἤδη· διὰ τοὺς ἄλλους ἀρχίζουν μετ' ὀλίγον . . .

Καιρὸς νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι θὰ ὑπάγουν εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰς παραλίας καὶ θὰ ζήσουν ὀλίγους μῆνας ζωῆς φαιδρᾶς, δροσερᾶς, ἀμερίμνου . . . Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι θὰ ταξειδεύσουν καὶ θὰ διασκεδάσουν καὶ θὰ ἰδοῦν κόσμον . . . Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι θὰ καταγίνουν εἰς τὰς προσφιλεῖς των ἀσχολίας καὶ θὰναγινώσκουν ὡραῖα βιβλία, καὶ θὰ ζωγραφίζουν καὶ θὰ κάμνουν ἐργόχειρα, καὶ θὰ καταρτίζουν συλλογάς . . . Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι μὲ ἥσυχον τὴν συνείδησιν ἀναπαύονται τώρα συλλέγοντες δυνάμεις διὰ τοὺς νέους ἀγῶνας τοῦ προσεχοῦς φθινοπώρου . . .

Ἀλλὰ πόσον θὰ εἶνε εὐτυχέστεροι ἀσυγκρίτως, ὅσοι δὲν θἀφήσουν τὸν πολύτιμον αὐτὸν καιρὸν νὰ χαθῇ ἐπὶ ματαίῳ, ὅσοι θὰ φροντίσουν νὰ μὴ λησμονήσουν τίποτε, ὅσοι θὰ θελήσουν νὰ μάθουν ὅ,τι δὲν μανθάνουν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅσοι θὰ χρησιμοποιήσουν τὰς διακοπὰς διὰ νὰ γίνουν καλλίτεροι ἀφ' ὅ,τι ἦσαν, πλουτίζοντες πάντοτε τὸν νοῦν των, διαπλάττοντες πάντοτε τὴν καρδίαν των !..

—

Ἀθθημερόν.

Διὰ τὸν ἔξυπνον Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος ἐπροβιβάσθη καὶ φέτος μὲ ἄριστα, ἤρχισαν ἀπὸ τώρα αἱ ἀπολαύσεις τῶν διακοπῶν.

Ἀπόψε ἐκάθητο μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ ἄλλους φίλους των εἰς τὸ Ἀϊλαΐφ καὶ ἔτρωγαν παγωτά.

Ἐξαιρετικῶς πολλοὶ ἦσαν οἱ ἐπαῖται, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπλησίαζον ζητοῦντες ἐλεημοσύνην. Μετ' ὀλίγον ἐξήντλησαν ὅλας των τὰς πεντάρας, καὶ ἐν τούτοις ἤρχοντο ἀκόμη ἐπαῖται.

— Περίεργον πρᾶγμα ! εἶπε τότε

κάποιος· ποῦ βρέθηκαν ἀπόψε τόσοι ἐπαῖται!

Καὶ ὁ Γιαννάκης,

—Πρέπει νὰ εἶνε κάποια ἐπέτειος σήμερα καὶ δέν το ξεύρουμε!

***

Ὄχι· ἡ ἀργία, ἀλλ' ἡ συνεχὴς ἐναλλαγὴ τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ ἀνάπαυσιν. Ἐκουράσθης γράφων; Διάβασε! Ἐκουράσθης ἀναγινώσκων; Ζωγράφισε! Ἐκουράσθης ζωγραφίζων; Παῖξε πιάνο!

Μία ἡμέρα ἀργίας, κουράζει περισσότερον ἀπὸ ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἐργασίας.

Φ.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

[*Γερμανικὴ Παράδοσις*]

Εἶνε πολὺς-πολὺς καιρὸς—τόσος πολύς, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ χρόνια ποῦ πέρασαν ἀπὸ τότε, —ὅταν εἰς ἓν μικρὸν χωρίον τῆς Ἰουδαίας ἐζοῦσε μία γραία, ἡ ὁποία εἶχε χάσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ εἶχε μείνῃ χήρα μὲ δώδεκα παιδιά, δώδεκα ἀγόρα, τὸ ἓν ὡραιότερον καὶ φρονιμώτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἶχαν καλὴν ἀνατροφήν, καλὰ αἰσθήματα, καὶ ἀγαποῦσαν πολὺ τὴν μητέρα των. Ἀλλ' ἐκείνη ἤξευρεν ὅτι τὰ προτερήματα αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ ζήσῃ κανείς, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρήματα νὰ τους δώσῃ, ἀπεφάσισε μὲ μεγάλην της λύπην νὰ τα χωρισθῇ καὶ νὰ τα ξενιτεύσῃ, διὰ νὰ κερδίζουν ἄλλοῦ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μὲ τὴν ἐργασίαν των.

— Εἶσαι ὁ μεγαλήτερος, εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸ Πέτρον της· πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς κανένα μέρος νὰ εὕρῃς ἐργασίαν, διὰ νὰ κερδίζῃς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται. Τὰ ἀδέλφια σου θὰκολουθήσουν ὕστερα τὸ παράδειγμά σου.

Ὁ Πέτρος ἀγεχώρησε. Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἕνα δάσος πυκνόν, ἐξηπλώθη κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον νὰναπαυθῇ,—ἦτο πολὺ κουρασμένος καὶ δὲν εἶχε φάγῃ ἀκόμη τίποτε,—καὶ σὲ ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε πλησίον του ἕνα παιδὶ πάρα πολὺ ὡραῖον, τὸ ὁποῖον τὸν ἠρώτησε πῶς εὑρίσκετο μόνος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ διατὶ ὑπῆρχον ἴχνη δακρύων ἐπάνω εἰς τὸ μάγουλό του.

Ὁ Πέτρος τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν του.

— Ἡ μητέρα μου, τῷ εἶπε, μ' ἔστειλε νὰ εὕρω ἐργασίαν. Θέλω νὰ γίνω καλὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ ἀξιωθῶ νὰ ἰδῶ μίαν ἡμέραν τὸν Μεσσίαν, ποῦ περιμένουν οἱ ἄνθρωποι.

— Ἀκολούθησέ με, εἶπε τὸ παιδί, κ' ἐγὼ θά σε παρηγορήσω.

Ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν του, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς ἕνα σπήλαιον, ποῦ ἔφεγγε καὶ ἀστροβολοῦσεν ὅλῳ ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχαν γύρω-γύρω τοποθετημένα δώδεκα κρεβατάκια ἀπὸ ἐλεφαντοκόκαλον, μὲ στολίδια χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ.

Ὁ Πέτρος, καθὼς τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν τὸ ὡραῖο παιδί, ἐξηπλώθη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ κρεβατάκια καὶ ἀπεκοιμήθη, ἐνῷ τὸ παιδὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ ἀγάπην καὶ μὲ γλυκύτητα.

Ὅταν ἐξύπνησε, εἶδε ὅτι καὶ τὰ ἄλλα κρεβατάκια ἦσαν γεμάτα . . . . Ἐκοιμῶντο ἐπάνω τὰ ἕνδεκα ἀδέλφια του, τὰ ὁποῖα ἐξύπνησαν τὴν ἰδίαν στιγμήν. Τὰ εἶχε φέρῃ ἐκεῖ τὸ ὡραῖον παιδί, τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου.

Καὶ καθὼς ἐκυττάζοντο μὲ θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν, ἤκουσαν μίαν φωνήν, ἡ ὁποία ἔλεγε:

«Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀγαπητός μου υἱός, τὸν ὁποῖον στέλλω εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀκολουθήσατέ τον!»

Κάποιος ἐπαρουσιάσθη τότε ἔμπροσθέν των . . . Ἦτο νέος, ἀλλ' ἀμέσως ἐγνώρισαν τὸ ὡραῖον παιδί, ποῦ εἶχαν ἴδῃ τότε. Ἦτο ὁ Μεσσίας!

Τὰ δώδεκα ἀδέλφια εἶχον κοιμηθῇ εἰς τὸ σπήλαιον μέχρι τῆς ἐλεύσεώς του.

Τὸν ἠκολούθησαν λοιπὸν καὶ ἀπὸ τότε ὠνομάσθησαν «οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι.»

(Grimm) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«Ω! Νὰ μία μικρὴ Γυφτοπούλα! Τί παράξενα φορέματα ποῦ ἔχει· ἀλλὰ καὶ τί εὔμορφη ποῦ εἶνε . . . Αὐτὴ τὴ Γυφτοπούλα ἐγὼ δέν τη φοβοῦμαι καθόλου. Κυρία Γυφτοπούλα, εἰμπορεῖς, σὲ παρακαλῶ, νά μου πῇς τὴν τύχη μου;

— Μάλιστα, μικρέ μου κύριε. Πρῶτα λοιπὸν μάθε ὅτι εἶσαι πολὺ περίεργος.

— Ἔτσι ἔ; καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ ἐννοεῖς αὐτό, παρακαλῶ;

— Ἄ, μὴν ἐρωτᾷς! Ἐγὼ τὰ ἐννοῶ ὅλα! ἐγὼ εἶμαι μάγισσα! Νὰ παραδείγματος χάριν! ξεύρω ὅτι ἄμα βλέπῃς Γύφτισσα, τρέχεις γιὰ νά σου 'πῇ τὴν τύχη σου... ξεύρω ὅτι εἶσαι πολὺ ἀμελὴς καὶ πολὺ ἀκατάστατος. Χθὲς δὲν ἤθελες νὰ μελετήσῃς τὰ μαθήματά σου· καὶ ἀφ' οὗ σὲ ἐκατάφερε ἡ μητέρα σου μὲ πολλὲς ὑποσχέσεις καὶ μὲ λίγες ξυλιές, ἔψαχνες δύο ὧρες διὰ νὰ βρῇς τὰ τετράδιά σου καὶ τὰ βιβλία σου!

— Ναί, ἀλήθεια· περίεργον πρᾶγμα νά το ξεύρῃς . . .

— Βλέπεις; Καὶ σημείωσε ὅτι δὲν ἠξεύρω μόνον τὰ περασμένα, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα. Ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, θὰ γίνῃς ἕνας ἄνθρωπος ἀμαθὴς καὶ ἄχρηστος . . . Γιὰ νὰ ἰδῶ τώρα τὸ χέρι σου . . . Πώ, πώ, τί ἐλεεινὸ χέρι. Πρῶτον εἶνε λερωμένο· θὰ 'πῇ λοιπὸν ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὴν καθαριότητα. Ἰδὲς σὲ τί χάλι εἶνε τὰ δάκτυλά σου, ἀπὸ τὰ μελάνια! θὰ 'πῇ ὅτι δὲν προσέχεις διόλου ὅταν γράφῃς . . . Ἀμὲ αὐτὰ τὰ ξεγδάρματα ἐδῶ, τί εἶνε; Φαίνεται ὅτι εἶσαι πολὺ ἄτακτος καὶ πολὺ ἀπρόσεκτος . . . Ἄ, μικρέ μου κύριε· ἔχεις ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα· καὶ ἂν δέν τα διορθώσῃς γρήγορα, ἡ τύχη σου θὰ εἶνε τόσῳ κακή, μὰ τόσῳ κακή, ποῦ φοβοῦμαι νά σου την 'πῶ!

— Μὲ τρομάζεις, κυρία μάγισσα! . .

— Ἔπειτα βλέπω ὅτι εἶσαι καὶ λαίμαργος! Καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὴν περασμένη Κυριακὴ ἄνοιξες κρυφὰ τὸ ἐρμάρι καὶ ἔφαγες τὸ μισὸ βάζο τοῦ γλυκοῦ...

— Ἔ, αὐτὸ πειά, κυρία Μάγισσα, θά σού το εἶπε χωρὶς ἄλλο ἡ ἀδελφή μου, ἡ Φρόσω... Μόνον αὐτὴ τὸ ξεύρει . . .

— Ὄχι! ὄχι! ἐγὼ αὐτὴ τὴ Φρόσω δέν την ἠξεύρω . . . σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δέν την εἶδα ποτέ, παρὰ μονάχα . . . εἰς τὸν καθρέπτη!

— Μπᾶ! ἐσὺ εἶσαι, Φρόσω; Χά, χά, χά! Ἀμ ποῦ νά σε καταλάβω μὲ αὐτὰ τὰ φορέματα καὶ μὲ αὐτὴ τὴ φωνή! . . . Μ' ἐτρόμαξες, καϊμένη! Καὶ πῶς σοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ γίνῃς Μάγισσα;

—Διὰ νά σου 'πῶ τὴν τύχην σου! Νὰ πού σού την εἶπα! Πῶς σου φαίνεται, ἔ;

Ὄχι! ἤθελες νά σου 'πῶ τὲς ψευτιὲς πού σου εἶπε ἐκείνη ἡ Γύφτισσα τότε, πού της ἔδωσες μία δεκάρα· θυμᾶσαι; Εἰς τὸ ἑξῆς νὰ πιστεύῃς μόνον ἐκείνους, πού σου λέγουν τὴν τύχη σου ***δωρεάν***. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν συμφέρον νά σε κολακεύσουν καὶ νά σε γελάσουν. Καὶ ἡ καλλίτερη πληρωμὴ ποῦ ἔχεις νά τους κάμῃς, εἶνε τὸ νὰ προσπαθήσῃς νὰ διορθώσῃς τὰ ἐλαττώματά σου.«

Η ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ἡ πολυτίμητη εὐχὴ
μέσ' 'ς τῶν γονιῶν μας τὴν ψυχὴ
τὴν ὥρα ποῦ γεννιέται,
τρέμουν τὰ σύμπαντα, κ' ἐκεῖ
μὲ ψαλμωδίαν μυστικὴ
ὁ Πλάστης λειτουργιέται.

Καὶ ὅποιος ἀπολαύσῃ αὐτὸ
τὸ φυλαχτὸ τὸ ζηλευτό,
ὅπου σταθῇ καὶ πάῃ,
τὸν προστατεύει ὁ Χριστὸς
κι' ἄγγελος φύλακας πιστὸς
κοντά του ἀγρυπνάει

Καὶ τὸ παιδί, ποῦ ἐπιθυμεῖ
εὐτυχισμένο, μὲ τιμὴ
χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃ,
φροντίδα του ἔχει μοναχὴ
πῶς τῶν γονιῶν του τὴν εὐχὴ
μιὰ 'μέρα ν' ἀποκτήσῃ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 205)

«Ἠπατώμην. Ἡ Βέρθα ἦτο ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι τῆς νουνᾶς της καὶ δὲν ἤξευρεν ἀπολύτως τίποτε. Ὅλα τὰ εἶχε κάμῃ ὁ πατέρας της. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο ἡ Βέρθα ἂν ἐπέστρεφε καὶ δέν μ' εὕρισκε, ἔβαλε παντοῦ εἰδοποιήσεις καὶ ἐπροκήρυξε τὴν ἀμοιβήν. Ἐμέτρησε τὰ πενῆντα φιορίνια εἰς τὸν Ἀτσίγγανον καὶ κατόπι διέταξε νά με πλύνουν, νά με βάλουν εἰς τὸ σπιτάκι μου καὶ νά με κλείσουν ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ ξαναφύγω, ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ μικρά μου κυρία.

«Πραγματικῶς, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεψεν ἡ Βέρθα. Ἀλλ' ἅμα ἔμαθε τὰ συμβάντα, δὲν ἐχάρη τόσον διὰ τὴν ἀνεύρεσιν, ὅσον ἐθύμωσε διὰ τὴν φυγήν μου. Ἐβέλαζα, διὰ νά την κάμω νὰ ἐνοήσῃ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ φύγω, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μητέρα μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω, τίποτε! Ἐδοκίμασα νά την χαϊδεύσω, τίποτε! Δέν με ἤθελε πλέον. Καί την ἤκουσα ποῦ ἔλεγεν εἰς τὴν διδασκάλισσάν της, ὅτι ὁ πατέρας της δὲν ἔκαμε καλὰ νὰ προκηρύξῃ ἀμοιβήν, ὅτι ἦτο μεγάλη ἀνοησία νὰ δώσῃ πενῆντα φιορίνια δι' ἐμέ, ὅτι δὲν ἤξιζα οὔτε μίαν πεντάραν, ὅτι μοῦ ἐταίριαζε νὰ ζῶ μὲ Ἀτσιγγάνους καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μάφήσουν ἐκεῖ. Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς δέν με ἔλεγε πλέον Ἀσπρούλαν, ἀλλὰ Τσιγγάναν!

«Ἐτελείωσε! Ἡ Βέρθα δὲν μάγαποῦσε πειά! Ἀλλ' ὄχι τόσον ἐξ αἰτίας τοῦ σφάλματός μου, ὅσον ἐξ αἰτίας ἑνὸς μικροῦ ἀσχημοτάτου πιθήκου, ποῦ εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νουνᾶς της καί πού τον ἐκρατοῦσε αἰωνίως εἰς τὰ χέρια της. Τὸν ἔλεγαν Πούκ. Τί κακὸς ποῦ ἦτο! Ἀνέβαινεν ἐπάνω εἰς τὴν ράχην μου, μοῦ ἐτραβοῦσε τὸ ὑπογένειον καὶ τὴν οὐράν, ὅλῳ μ' ἐπείραζεν, ἐνῷ ἡ Βέρθα ἐγελοῦσε, ποῦ ἐξεκαρδίζετο.

«Δυστυχὴς Ἀσπρούλα! ποῦ κατήντησες! Νὰ γίνῃς τὸ παίγνιον ἑνὸς βρωμοπιθήκου! Τώρα ὅμως ὁ παπαγάλος πρὸς αὐτὸν ἔλεγε τὸ εἰρωνικόν του ἐκεῖνο:

«— Δὲν θὰ βαστάξῃ πολύ! Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!»

«Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπην τῆς Βέρθας, ἐτελείωσεν ὁ σεβασμὸς καὶ αἱ περιποιήσεις τῶν ἄλλων. Οὔτε μ' ἔπλυναν, οὔτε μ' ἐκτένιζαν πλέον. Πᾶνε καὶ οἱ φίγκοι καὶ ἡ κορδέλες καὶ ὅλα! Δὲν ἤμουν πλέον ἡπανευγενεστάτη καὶ ὑψηλοτάτη δεσποινὶς Ἀσπρούλα! Ἤμουν μία παλῃόγιδα, καὶ τίποτε περισσότερον..

«Μ' ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο περίπτερον καὶ μ' ἔβαλαν εἰς τὸν πρῶτόν μου σταῦλον. Μόνον ἡ Ροδούλα ἀπέμεινε καλὴ πρὸς ἐμὲ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ ἐχάϊδευε, ἔτσι, σὰν νὰ ἔκαμνεν ἐλεημοσύνην . . . Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπρόκειτο τώρα νὰ ὑπανδρευθῇ, καὶ δὲν εὐκαιροῦσε νὰ συλλογίζεται πολὺ τὴν δυστυχῆ Ἀσπρούλαν.

«Ἄ! ἂν εἶχα τουλάχιστον τὸν Πιστόν! Ἀλλὰ ποῦ ἦτο; τί ἔκαμνε; Κανεὶς εἰς τὸ σπίτι δὲν ὡμιλοῦσε δι' αὐτόν, κανεὶς δέν τον ἐσυλλογίζετο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἴσως ἀπὸ τὸν Μαμμούθ, διότι μόλις μ' ἔβλεπεν ἀπὸ μακρυά, ἐκουνοῦσε τὴν ἀλυσσίδα του καὶ ἐγαύγιζε μανιωδῶς. Τὰ εἶχε μαζί μου, διότι ἐγὼ ἐπροξένησα τὴν ἀπώλειαν τοῦ μικροῦ του φίλου. Εἶχε δίκαιον! ὅλα τὰ κακὰ ἐξ αἰτίας μου προῆλθον, καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ προπάντων μ' ἐλύπει καὶ μ' ἔκαμνε δυστυχῆ.

«Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐπεριπατοῦσα μελαγχολικὴ εἰς τὸν κῆπον, μ' ἐπλησίασεν ἡ Βέρθα, ὁ πατέρας της καὶ ἕνας ἄλλος κύριος. Ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των ἐνόησα ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο διευθυντὴς τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τοῦ Μελοδράματος.

«— Καὶ τί θἀναβιβάσετε τώρα εἰς τὴν σκηνήν, κύριε διευθυντά; ἔλεγεν ὁ πατέρας τῆς Βέρθας.

«—Ἕνα παλαιὸν ἔργον, κύριε κόμη, ἀλλὰ πολὺ εὔμορφον: τὴν Ἄφεσιν τοῦ Πλῶρμελ.

«—Ἄ, ἄ! ἔχει χαριτωμένην μουσικήν, πραγματικῶς!

«— Θὰ πᾶμε, μπαμπᾶ·

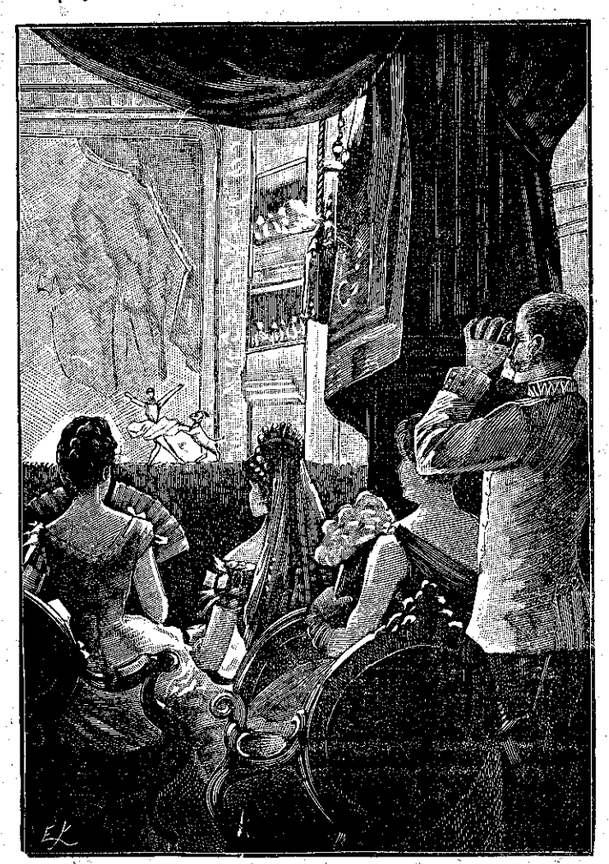

«Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ὅλην τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν παρευρέθη εἰς τὴν πρώτην παράστασιν.» (Σελ. 214, στήλ. 6'.)

«—Βεβαίως, κόρη μου.—Καὶ πότε θὰ εἶνε ἡ πρώτη παράστασις, κύριε διευθυντά;

«— Δὲν ἠξεύρω ἀκόμη. Μᾶς λείπει μία ἠθοποιός, μία ἠθοποιὸς πολὺ σπουδαία: ἡ γίδα. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ-πολὺ ὡραία! (Τότε μ' ἐκύτταξε) ἄ, νὰ μία γίδα πού θά μας ἔκαμνε περίφημα!

«— Βέρθα, κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης· παραχωρεῖς τὴν Ἀσπρούλα σου εἰς τὸν κύριον;

«— Ὤ, πολὺ εὐχαρίστως. Νὰ την πάρετε, κύριε διευθυντά. Εἰμπορεῖτε νὰ την κρατήσετε ὅσῳ θέλετε, γιὰ πάντα. Ἐγὼ δέν την θέλω πειά· τὴν ἐβαρέθηκα.»

«Ὁ διευθυντής, πλήρης χαρᾶς, μ' ἔφερεν ἀμέσως εἰς τὴν ἅμαξάν του. Ἡ ἀχάριστος Βέρθα οὔτε κἂν ἐγύρισε νά με ἀποχαιρετίση! Μὲ εἶχε βαρεθῆ... Ἀ, πόσον εἶχε δίκαιον ὁ παπαγάλος!

Θ'.

«Εἰς τὸ ἑξῆς ἤμουν μέλος τοῦ Μελοδραματικοῦ θιάσου τοῦ Μεγάλου Θεάτρου, φαντάσου!

«Μ' ἐπεριποιήθησαν πολύ. Μοῦ ἔδωσαν ἕνα δωμάτιον καθαρὸν καὶ κομψόν, ποῦ ἔβλεπεν πρὸς ἕνα κῆπον ὅλῳ τριανταφιλλιές. Ὅταν μ' ἔβγαζαν ἔξω, διὰ νὰ μὴ κρυώσω, μοῦ ἐφοροῦσαν ἕνα μανδύαν ἀπὸ τσόχαν κυανῆν, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς μίαν γωνίαν ἓν ἐθνόσημον χρυσοκέντητον καὶ τρία γράμματα Μ. Θ. Μ. (δηλαδή: Μέγα Θέατρον Μελοδράματος.) Μοῦ ἔδιδαν τὴν καλλιτέραν τροφὴν καὶ εἰς τὰς δοκιμὰς οἱ ἠθοποιοὶ μοῦ ἐγλυκομιλοῦσαν καὶ μ' ἐχάϊδευαν, προπάντων αἱ κυρίαι.

«Γρήγορα ἐσυνείθισα τὰ πράγματα τοῦ θεάτρου: τὰ ψεύτικα δένδρα, τὰ χάρτινα σπίτια, τὰ ζωγραφισμένα φεγγάρια, τοὺς ἠθοποιούς που ὅλῳ τραγῳδοῦν, — καὶ ὅταν ἀποθνήσκουν ἀκόμη! — τὸν ὑποβολέα πού τους ψιθυρίζει τὰ λόγια, τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας μὲ τὸ ραβδί του... Εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἐφαίνοντο ἀστεῖα καὶ ἀνόητα· ἀλλ' ὕστερα μοῦ ἐφαίνοντο εὔμορφα καὶ διασκεδαστικά.

«Δὲν ἤξευρα καλὰ-καλὰ τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὴ ἡ Ἀφεσις τοῦ Πλῶρμελ, ὅπου θὰ ἔπαιζα κ' ἐγώ. Δὲν μ' ἐλεγαν πλέον Ἀσπρούλαν, ἀλλὰ Μπέλλαν, διότι εἰς τὸ θέατρον, ὅπως ὅλα, καὶ τὰ ὀνόματα εἶνε ψεύτικα. Ἡ βαπτιστικιὰ τοῦ κυρίου διευθυντοῦ ὑπεκρίνετο αὐτὴν τὴν Δινόραν. Καὶ ἐνῷ τὴν ἡμέραν ἐφοροῦσε τὰ ὡραιότερα ἐνδύματα, τὸ βράδυ ἔβαζε κάτι παληόρρουχα, ἔλυνε τὰ μαλλιά της καὶ ἔκαμνε τάχα τὴν τρελλήν, ἐνῷ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάμνω ὅτι τῆς φεύγω, διὰ νὰ με κυνηγᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ψεύτικους ἐκείνους βράχους... Τί περίεργα πράγματα!

«Αἱ δοκιμαὶ διήρκεσαν δύο ἑβδομάδας. Τελοσπάντων ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς παραστάσεως. Δὲν εἶχα κανένα φόβον καὶ ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ ἔκαμνα καλὰ τὸ μέρος μου — καὶ μάλιστα ὄχι ὅπως οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑποβολέως!

«Ἡ παράστασις ἔγεινε θαυμάσια! Τὸ θέατρον ἐγέμισεν ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίας, οἱ ὁποῖοι ἐχειροκροτοῦσαν ὁλονὲν καὶ ἔρριπτον ἀνθοδέσμας. Περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐχειροκροτοῦσαν τὴν Δινόραν καὶ ἐμέ. Ἡ Δινόρα ἐχαιρετοῦσεν· ἐχαιρετοῦσα καὶ ἐγώ. Κάποιος τότε ἔρριψε μίαν ἀνθοδέσμην καὶ ἐφώναξε: «Διὰ τὴν γίδαν!» Ἔπεσεν ἴσα-ἴσα ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια μου καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν φάγω. Καὶ ἤρχισα πραγτικῶς, ἐνῷ ὁ κόσμος ἐγελοῦσε καὶ ἐχειροκρότει ἀκόμη περισσότερον.

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν παρεστήσαμεν πάλιν καὶ τὸ κοινὸν ἔμεινε κατευχαριστημένον, ὅσον καὶ τὴν πρώτην φοράν. Μοῦ ἔρριψαν πάλιν μίαν ἀνθοδέσμην, ἡ ὁποία εἶχεν εἰς τὴν μέσην ἕνα μαροῦλι, καὶ γύρω-γύρω διάφορες σαλάτες!...

«Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐπαίζαμεν κάθε βράδυ τὴν Ἄφεσιν τοῦ Πλῶρμελ—καὶ κάθε βράδυ εἶχα τὴν ἀνθοδέσμην μου.

«Ἀλλὰ ὕστερα, ἐπειδὴ τὸ κοινὸν βαρύνεται νὰ βλέπῃ ὅλῳ τὰ ἴδια πράγματα, ἀνεβιβάσθη εἰς τὴν σκηνὴν κάτι τι πολὺ διαφορετικόν. Ἦτο ἕνα μπαλέτον· οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ὡμιλοῦσαν, δὲν ἐτραγῳδοῦσαν· ὅλῳ ἐχόρευαν. Ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀτσίγγανοι, ἀλλὰ ὄχι σὰν ἐκείνους πού με εἶχαν κλέψῃ· αὐτοὶ ἦσαν ὡραῖοι καὶ ἐφοροῦσαν λαμπρὰ ἐνδύματα. Ἦτο καὶ μία ὡραία κόρη, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ἐσμεράλδα καὶ ἐχόρευεε καλλίτερ' ἀπὸ ὅλους. Ἐγὼ ἤμουν ἡ γίδα της καὶ μ' ἔλεγαν Τζαλῆ. Εἶχα πολὺ μεγαλήτερον ρόλον ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν, διότι ἐχόρευα, ἐτυμπάνιζα καὶ συνέθετα μίαν λέξιν μὲ γράμματα. Διὰ τὸν ρόλον αὐτὸν μοῦ εἶχαν χρυσώσῃ ὄχι μόνον τὰ κέρατα, ἀλλὰ καὶ τὰ πόδια· ὥστε ἤμουν ὡραιοτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν.

«Μ' ἐχειροκρότησαν πολὺ εἰς αὐτὸ τὸ μπαλέττον. Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ὅλην τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν παρευρέθη εἰς τὴν πρώτην παράστασιν. Καὶ ἅμα ἐτελείωσε, τὰ ὑψηλὰ αὐτὰ πρόσωπα ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ με ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον. Μὲ ὡδήγησαν λοιπὸν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θεωρεῖον, μαζὶ μὲ τὴν Ἐσμεράλδαν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[*Ἱστορικὸν διήγημα*]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 206).

— Λοχαγέ μου, δὲν ἐκράτησα τὸ λόγον μου... δὲν ἀπέθανα... ἀλλ' ἐπροσπάθησα, βεβαιωθῆτε, ὅσον ἠμπόρεσα!... Δὲν ἦτο λάθος μου, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι! Λοχαγέ μου, ἐλπίζω νὰ εἶμαι εὐτυχέστερος ἄλλοτε... Κάμετέ μου τὴν χάριν, νά μου δώσετε ἀκόμη μίαν μικρὰν πίστωσιν!

Μοὶ ἐφάνη κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τόσον μεγαλοπρεπής, τόσον ὡραῖος ἐν τῇ ἀνδρείᾳ του, ὥστε δὲν ἐκρατήθην· τὸν εἴλκυσα μὲ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ στήθη μου καί τον ἐνηγκαλίσθην!

Καθ' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τοῦ πολέμου ἔδειξε τὴν αὐτὴν διαγωγήν, ἀνεδείχθη ἀληθὴς Ἥρως!

Ὅπου ὁ κίνδυνος, ἐκεῖ ὁ Ζαβουλὼν ὥρμα ἀκράτητος· ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ συντάγματος τὸν ἐνόμιζαν τρελλόν. Περιεγέλα τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον παντοῦ ἐζήτει, ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος περιεγέλα αὐτόν, διὰ νά τον ἐκδικηθῇ ἴσως, διὰ τὴν τόσην του περιφρόνησιν.

Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγαν δι' αὐτόν... ὅπως καὶ ἄν τον ὠνόμαζαν, τρελόν, φρενήρη, μανιώδη, τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἀνεδείχθη γενναῖος ὡς λέων... Ἥρως!... Μάλιστα· ἡ λέξις δὲν εἶνε ὑπερβολική.

Ἔλαβε τὸ μετάλλιον τῆς ἀνδρείας· ἐπροβιβάσθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς καὶ ἔγινεν ἐπιλοχίας... Μετὰ τὸν πόλεμον ἀπελύθη ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἐγνώριζα ἄλλο τι περὶ αὐτοῦ. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τοῦ καλοῦ Ζαβουλών!

* * *

— Αἴ, καλά· καὶ τὸ ἑκατόδραχμον; Ἠρώτησε κάποιος ἐξ ἡμῶν.

— Ἀληθινά· εἶπεν συνταγματάρχης. Τοῦτο εἶνε τὸ συμπλήρωμα τῆς διηγήσεώς μας. Εἰς τὰς ἕνδεκα τῆς πρωΐας, ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν τοῦ σώματός μου, εἰς τὸ Πρανζέ, ὅπου κατεσκηνώσαμεν, τῷ ἀνήγγειλα ἐπισήμως τὸν προβιβασμόν του, ἰδιοχείρως μάλιστα ἐγχειρίσας αὐτῷ τὰ σειρήτια τοῦ ἐπιλοχίου.

Μετὰ μίαν ὥραν παρουσιασθεὶς ἐνώπιόν μου ἐζήτησεν ἄδειαν μονομαχίας!

Ὁ Ζαβουλὼν ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν ἐπιλοχίαν Πριέ... ἕνα ἄθλιον, τὸν ὁποῖον πάντοτε ὑπῶπτευον, διότι ἐγνώριζα, ἂν καὶ ἀμυδρῶς, ὅτι εἶχε κακὸν παρελθόν. Ἦτο δηλαδὴ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Πριέ, τὸν ὁποῖον ἠθέλησεν ὁ Ζαβουλὼν νὰ ὑβρίσῃ, νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον, διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν αἰτίαν τῆς κλοπῆς τῶν ἑκατὸ δραχμῶν, ὅτε ἔμελλε νὰ τουφεκισθῇ!

Ἀλλ' ὁ Πριὲ ἐχειρίζετο καλῶς τὸ ξίφος, καὶ μάλιστα παρέδιδε τὴν ξιφασκίαν εἰς τοὺς ἀρχαρίους ἄνδρας τοῦ συντάγματος.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐδόθη ἐπίτηδες αἰτία νὰ μονομαχήσουν, ὁ κακὸς Πριὲ καὶ ὁ ἀθῶος Ζαβουλών.

Ὁ Ζαβουλὼν μετὰ τὸν προβιβασμόν του, εἰσῆλθεν εἰς ἓν καπηλεῖον, ὅπου προεγευματίζαν ὑπαξιωματικοί· ἅμα εἶδε τὸν Πριὲ ἐφώναξεν:

— Εἶμαι ἐπιλοχίας! Νὰ καὶ ἕνα στρατιωτικὸν πηλίκιον ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ κάθισμα... Τίνος εἶνε, παρακαλῶ;

— Τοῦ Πριέ, τῷ ἀπήντησαν.

Τότε ὁ Ζαβουλὼν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἐπιλοχίαν, ἐνώπιον ὅλων, ἐφώναξε περιφρονητικῶς:

— Αἴ, Πριέ!... πάρ' το ἀπὸ τὴ μέση... σήκωσε τὸ πηλίκιόν σου ἀπ' ἐδῶ!

Ἐκεῖνος ὅμως ἔκπληκτος διὰ τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ Ζαβουλών, ἀπεκρίθη ψυχρῶς, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὴν κεφαλήν του:

— Εἶνε καλά... αὐτοῦ ὅπου εἶνε! Ἄφησέ το!

Ἀλλ' ὁ Ζαβουλὼν καλοκάθεται ἐπὶ τοῦ πηλικίου, ἐπιλέγων: Νά σας εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, κάθεται κανεὶς μαλακὰ ἐπάνω εἰς τὸ πηλίκιον τοῦ κὺρ ἐπιλοχία!

Ἐκ τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς ἐπηκολούθησεν ἡ μονομαχία, καθ' ἣν ὁ Ζαβουλὼν ἐφόνευσε τὸν ἀντίπαλόν του.

Μετὰ τὴν μονομαχίαν προσεκάλεσα τὸν ἐπιλοχίαν, ὁ ὁποῖος μοὶ εἶπεν:

— Ἀφοῦ ὁ Πριὲ ἀπέθανε, εἰμπορῶ τώρα νά σας ἐξομολογηθῶ ποῦ ἐξώδευσα τὰς ἑκατὸν δραχμάς... Ἤμουν δειλός... ἐφοβούμην... καὶ διὰ νὰ ἀποφεύγω τὸ πῦρ ἔδιδα χρήματα εἰς αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον, διὰ νά με τοποθετῇ μακρὰν ἀπὸ τὰς ὀβίδας, εἰς τὰς πλέον ἀσφαλεῖς θέσεις!... Αὐτὸς μοῦ εἶχε πάρῃ τὸ ἑκατόδραχμον!

* * *

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἱστορία τοῦ Ζαβουλών, ἐπανέλαβεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἀλλὰ τί γελοῖον παρεπίθετον! Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐννοήσω διατὶ τὸν ἐπωνόμασεν ἐκεῖνος ὁ παπᾶς μὲ αὐτὸ δὰ τὸ ὄνομα! Ζαβουλών... Ζαβουλών! Μάτην ἐκοπίασα!

Καὶ ἡμεῖς τότε ἀνεζητήσαμεν ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπιάζομεν, ὅτε ἡ μικρὰ Ξανθὴ μετὰ παιδικῆς χαρᾶς μᾶς ἔλυσε τὸ πρόβλημα:

— Ὁ πατήρ του, εἶπεν — ὁ γέρων Τανὼς—παρωνομάζετο Ἰακώβ· λοιπὸν ὁ ἐπιλοχίας ἦτο ὁ ἕκτος τῶν υἱῶν του... Ὁ ἕκτος τῶν υἱῶν τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, τοῦ υἱοῦ Ἰσαὰκ καὶ Ρεβέκκας, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἠσαῦ, 2,229—2069 πρὸ Χριστοῦ... δὲν ὠνομάζετο—ὁ ἕκτος υἱὸς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ — Ζαβουλών;

Πάντες ἐμείναμεν ἄφωνοι!

[Georges Mitchelle].

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λογικὴ μικροῦ παιδίου:

«Τί κουτοὶ αὐτοὶ οἱ φυστικάδες, νὰ μὴ τρώγουν τὰ φυστικιά των, παρὰ νὰ τα πωλοῦν!»

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

* * *

Ὁ Διδάσκαλος: — Διατί, Ἀρχιζιζάνιον, ἔλειπες χθές;

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον: — Μοῦ ἐπονοῦσε τὸ αὐτί.

Ὁ Διδάσκαλος: *(δυσπιστῶν δικαίως)* — Τῷ ὄντι;

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον: — Ὄχι τὸ δόντι! τὸ αὐτί σᾶς εἶπα...

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΟΔΗΓΙΑ ἀκόμη διὰ τὸ ξεσπάθωμα: Ὅσοι ξεσπαθόνουν δὲν εἶνε ἀνάγκη νά μου ἐπιστρέφουν καὶ τὴν Ἀγγελίαν. Ἀρκεῖ νά μου στέλλουν τὸ ὄνομα τοῦ νέου συνδρομητοῦ καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς του, μὲ ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς διευθύνσεώς του καὶ τοῦ μηνός ἀπὸ τοῦ ὁποίου θέλει νἀρχεται ἡ συνδρομή του. Οὕτω τὴν Ἀγγελίαν δύνανται νά την κρατήσουν *ὅσῳ θέλουν*, διὰ νὰ ἐγγράφουν πάντα παρουσιαζόμενον συνδρομητήν. Οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐγγράφουν πρῶτα ὅλους ὅσους ἔχουν κατὰ νοῦν, καὶ κατόπι νά μου ἀναγγείλουν τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ καλλίτερον εἶνε νά μου ἀναγγέλλουν κάθε νέον συνδρομητήν, εὐθὺς καθὼς ἐγγράφεται, διὰ νὰ μὴ περιμένωμεν οὔτε ἐγώ, οὔτε ἐκεῖνος. — Ἀκούεις, ἀγαπητή μου *θέλπουσα*, καὶ ὅλοι ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε;

Εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἀγαπητὸν *Ἄψε-Σβύσε* ἀπαντῶ τακτικώτατα καὶ ἀπορῶ πῶς ἔχεις παράπονα. Ὡς πρὸς τὴν πληροφορίαν ἐκείνην δὲν την ἀνέγραψα διὰ νὰ μὴ πειραχθῇ ὁ φίλος μας, χωρὶς κανένα λόγον. Τὸ ἄλλο, ἦτο τυπογραφικὸν λάθος.

Χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἀγαπητέ μου *Τὶνε Βάσσε*. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ που προτείνεις δὲν εἰμπορῶ νὰ το δεχθῶ. Θέλω δὲ νά μου γράψῃς πολὺ συχνά.

Βέβαια, *Δελφὶν τοῦ Ἰονίου*, τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἰδικόν σου πρὸ πολλοῦ. Ἐλήφθη ἡ εἰσφορά σου ὑπὲρ τῆς Στήλης τῶν Φιλελλήνων. Θὰ κάμῃς πάλιν τόσον καιρὸν νά μου γράψῃς;

Σὲ συγχαίρω, *Καρδερίνα*, διὰ τους λαμπρους βαθμούς σου καί σου εὔχομαι νἀριστεύῃς πάντοτε. Ἂν θέλῃς, δύνασαι νὰ φανερώσῃς ὁλόκληρον τὸνομά σου δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως διαβιβάζω ὅταν ἔχῃ καὶ ἓν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον.

Κάθε ἄλλο εἶσαι παρὰ ἐνοχλητική, *Μαγευμένη* μου *Ἀκρογιαλιά*, καὶ γράφε μου συχνά. Τὴν ἐρώτησίν σου περὶ Πν. Ἀσκήσεων δὲν ἐνόησα καλά· ὅταν στέλλῃς δύο λύσεις καὶ ἡ μία εἶνε ὀρθή... ἔ, τότε; ἔχεις μίαν ὀρθὴν λύσιν. Αὐτὸ ἤθελες;

Ἔμαθα καὶ ἀπὸ ἄλλου, *Δέα*, πόσον λαμπραὶ ἦσαν αἱ ἐξετάσεις σου. Εὖγε, κόρη μου! Ἐπίσης χαίρω πολὺ καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς *Παπαρούνας τῆς Πεντέλης*. Πότε θά μου γράψῃ;

Ποιμενικὴ Φλογέρα, πρὶν λάβω τὰς ὁδηγίας σου, εἶχα στείλῃ ἤδη τὰ εἰς χεῖράς μου τετράδιά σου πρὸς τοὺς προτείναντας ἀνταλλαγήν. Θὰ εἴπω εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι συνεπλήρωσες ἤδη τὸ Λεύκωμά σου, ὅτι δὲν δέχεσαι πλέον ἀνταλλαγὰς καὶ ὅτι ἅμα ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ἐξοχήν, θὰ βραβεύσῃς τὸ καλλίτερον τετράδιον.

Ἀγριολούλουδον τῶν Ψαρῶν, θὰ στείλῃς λοιπὸν ἓν τετράδιον συμπεπληρωμένον πρὸς τὸν *Φιλάδελφον*, ἀφ' οὗ δέχεσαι τὴν ἀνταλλαγήν, καὶ τότε θὰ σου στείλῃ κ' ἐκεῖνος τὸ ἰδικόν του. Εἶσαι τώρα καλά; διατὶ δὲν μου γράφεις συχνότερα;

Μοῦ ἤρεσε πάρα πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, *Πεταλούδα τῶν Σερρῶν* (δεκτόν.) Εὗρον εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ φιλιά πού μου εἴχες ἐσωκλείσῃ· διότι, ξεύρεις, ἡ βάσιμος ἀγάπη δὲν ἐξατμίζεται τόσον εὐκολα... Εἶσαι δεκτὴ εἰς ὅλους τους Διαγωνισμοὺς κτλ. — Τὰ αὐτὰ ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸν ἀγαπητὸν *Πεζοναύτην* (αὐτὸ ἐξέλεξα), καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ ἐξεσπαθώσῃ καὶ αὐτός.

Εἴδες, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, πῶς ἐγλύτωσεν ἡ Ἀσπρούλα ἀπό τὰ χέρια τῶν Ἀτσιγγάνων; Τὸ ἐπερίμενες; — Σὲ συγχαίρω διὰ τους ἀρίστους βαθμούς.

Τὸ πρῶην ψευδώνυμόν σου, *Βασίλισσα Κλεοπάτρα*, δέν το ἔδωσα εἰς ἄλλην· ὥστε *ἐσὲ* ἐννοοῦν οἱ ζητοῦντες ἀνταλλαγὴν μὲ αὐτό. Ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* δὲν ὀνομάζεται Γ. Α.

Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, ὁ φίλος μου δὲν ἐγνώριζε τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ δι' αὐτὸ ἐζήτησε μὲ τὸνομά σου. Τί πειράζει; Τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀδελφῶν σου δεκτά· ἄς μου γράψουν.

Δὲν ἔλαβα τὰς 2 δραχμάς, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ γράφεις, *Σοφὲ Πιττακέ*. Μοῦ ὀφείλεις μόνον τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ πρὸς τὸ *Οὐράνιον Τόξον* τετραδίου σου.

Δὲν ἔπρεπε νἀμφιβάλλῃς, *Ἑωσφόρε*, ὅτι ἡ ἐπιείκεια περὶ τῆς ὁποίας γράφεις, εἶνε εἰς ἐνέργειαν. Ἡ μεγάλη δικαιοσύνη εἶνε καμμίαν φορὰν ἄδικος καὶ σκληρά. Οὐδέποτε ρίπτω εἰς τὸν κάλαθον λύσεις ἐρχομένας ἀπὸ τόσῳ μακράν, μίαν ἢ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας. Μ' ἔκαμες καί το εἶπα, ἐν ᾧ ἴσως δὲν ἔπρεπε!

Κρῖνον τῆς Παρθένου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὡραῖον.

Νὰ καὶ ἡ *Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου*, ποῦ εἶχε τόσον καιρὸν νά μου γράψῃ! Ἀλλ' εἶνε πολὺ δικαιολογημένη καὶ τὴν συγχωρῶ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐξακολουθῇ νὰ μάγαπᾷ μὲ τόσην θέρμην. Ἔ, ὁ μπαμπᾶς εἶνε τώρα καλλίτερα;

Φαντασθῆτε πόσον μάγαποῦν εἰς τὸ σπίτι τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας*! ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ θὰ ἐγγράφουν συνδρομητρίας καὶ ὅποια ἐγγράφῃ τὰς περισσοτέρας θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τὰ Διηγήματα τοῦ Ἄνδερσεν. Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸς ὁ οἰκογενειακὸς Διαγωνισμὸς διὰ τὴν ἀγάπην μου;

Ἀστεροέσσα Νύξ, σοῦ ἔστειλα τὴν δέσμην τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ ὑπόλοιπον (φρ. 1.10) διέθεσα ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

Ἀνεμώνη μου, ὅ,τι μοῦ ἔστειλες τὸ ἔλαβα, ὅ τι μοῦ παρήγγειλες τὸ ἔγραψα. Διατὶ παραπονεῖσαι; — Τὰ ἴδια λέγω καὶ πρὸς τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας*. Ἡ ἀδελφή του ἔγεινε καλά;

Τὸ ἐπαναλαμβάνω: *Ὅσοι ἐπρότειναν ἀλλαγὴν ψευδωνύμου, παραπέμπονται εἰς τὸν Κανονισμόν, φυλλ. 250ον σελ. 196.*

Μετὰ βαθείας λύπης ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μου ἐν Πάτραις συνδρομητρίας καὶ φίλης *Ἐλέγης Διάλιου*. Τὴν λύπην δὲ ταύτην θὰ συμμερισθοῦν καὶ οἱ φίλοι μου, μανθάνοντες ὅτι ἡ εὐφυής, ἡ καλὴ καὶ ἐνθουσιώδης συνάδελφός των, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισαν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, δὲν ὑπάρχει πλέον, ἁρπαγεῖσα προώρως καὶ σκληρῶς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἀπαρηγορήτων γονέων. Ὁ Θεὸς ἄς τους παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχεῖς... Εἰς τοιαύτας συμφορὰς λόγοι ἀπὸ ἀνθρώπινα χείλη εἶνε ἀνίσχυροι καὶ περιττοί.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *ὁ Ἀχαϊκὸς Δρομεὺς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Τὶκ-Τάκ*, *Κόμητα Μοντεχρῖστον* (μὲ τὸ ὄνομά του) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Οἰδίποδα Τύραννον*, *Ἐλέγην Σαρρῆ*, *Ἶριδα*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ὡραίαν Κέρκυραν* καὶ *Ταχυδρόμον Περιστερὰν* (πρὸς τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* δύναται νὰ στείλῃ πρῶτος τετράδιον.) — τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* μὲ τὸν *Φιλάδελφον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν* καὶ *Διόδοτον* — ἡ *Καρδερίνα* μὲ τὸν *Κόντε Ραπαράκην*, *Μέλλοντα Ναύαρχον*, *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Ἥλιον* καὶ *Διαβολάκον* — ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ* μὲ τὴν *Ταχυδρόμον Περιστερὰν* καὶ *Κόρην τῆς Ἑλλάδος* — ἡ *Δέα* μὲ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Φιλίας*, *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Κόντε Ραπαράκην* — ὁ *Μικρὸς Ἐθελοντὴς* μὲ τὸν *Γραβιᾶν* — ὁ *Μπάρμπα-Νικολῆς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην* καὶ *Ζακχαῖον* — ἡ *Αὔρα τοῦ Παγασαίου* μὲ τὴν *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θνητήν*, *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*, *Ἀνδρεῖον Ἠπειρώτην*, *Δάφνην*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, *Ἰωάνναν Δάρκ* (μὲ τὰ ὀνόματά των) *Χὸπ-Χόπ*, *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *μὲ ὅλους τοὺς ἐν Σύρῳ συνδρομητάς μου* — ἡ *Φίλεργος Χελι-*

δὼν μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*· — ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* μὲ τὴν *Ποιήτριαν Σαπφὼ* καὶ μὲ τὴν *Θύελλαν*·—ὁ *Ὠκύπους Ἀχιλλεὺς* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Λευκὴν Ἄρκτον* (ἐμμέτρως·) *Φερεύτυχον Χρυσαλλίδα*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Δὸν Κιχώτην*, *Λευκὴν Βιολέταν* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*·— ἡ *Φερεύτυχος Χρυσαλλὶς* μὲ τὴν *Νύμφην τῆς Ἀβύδου*, *Ἀγκυραν τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Αὔραν τῆς Ἐνόπης* (τὰ τέτράδια νὰ συνοδεύωνται, εἰ δυνατὸν, καὶ μ' ἐπιστολάς)· — ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* μὲ τὸν *Φιλάδελφον* καὶ *Καϊμάκι τῶν Σερρῶν*· — ἡ *Κασταλλία Πηγὴ* μὲ τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν*· — τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* μὲ τὸν *Λευκὸν Κύκνον*, *Ναυτραδδὶν Χόντζαρ*, *Ἄγρε Σβύσε*, *Λεσβιακὸν Ἄνθος* καὶ *Εὐξεινοποντίαν*·—τέλος ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* ζητεῖ ἀνταλλαγὴν *μὲ ὅλους* τοὺς συνδρομητάς μου, ὅπως ἔκαμεν ἕως τώρα ὁ *Ἴμερος τῆς Ἐλευθερίας*, ὁ *Θουκυδίδης* ὁ *Ἱστορικός*, ὁ *Φιλέλλην Μικρασιάτης* καὶ τὸ *Οὐράνιον Τόξον*. Εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς ταχέως Λεύκωμα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Παναγιώτην Σαουσόπουλον* (ἔστειλα)· *Ἀναστασίαν Μαριάκη*, *Ἄννα Δογιωατίδου*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Τρεχαγυρευσόπουλον* (τί λέγουν λοιπὸν τὰ ἐνδεικτικά;) *Γενναίαν Ἑλληνίδα* (νὰ σε ἰδῶ!) *Κόρην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* (δεκτὸν εὐχαρίστως)· *Φωφὼ Ἰ. Ἰωαννίδου*, *Λόρδον Βύρωνα* (ἐλήφθη)· *Λιλίκαν Κ. Δραγούμη*, *Μικρὸν Διάβολον* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷ εἶνε ἀκόμη συνδρομητής μου)· *Πράσσω Ἀργείτικο*, *Ἀσπροποταμίτην* (δύο φορὰς μὲ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὁπωσδήποτε τὸ θεωρῶ περιττόν)· *Ἀφρισμένον Κῦμα* (θερμὰ συγχαρητήρια)· *Δὸν Κιχώτην*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολύ!) *Μίλωνα Κροτωνιάτην* (εὐχαρίστως δεκτόν)· *Γραβιᾶν* (δὲν ἐνόησα· θέλεις νὰ σου στείλω κανὲν φυλλάδιον;) *Παχὺν Τσῖρον*, *Κουταλιανόν*, *Κόντε Παπαράκην*, *Τσίου-Τσίου-Τσίου* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς ἔχει ψευδώνυμον)· *Ἐθελοντὴν Στρατιώτην*, *Μέλαν Ἀετόν*, *Πειρασμένον Λύκον*, *Φίλεργον Κελιδόνα* (λοιπὸν ἀναμένω)· *Ἀνοικτόκαρδον*, *Χαραυγήν*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Μικρὰν Φιλόσοφον*, *Διαβολάκον*, *Ἀραπάκον*, *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* (ἐλήφθησαν ὅλα· εὐχαριστῶ θερμῶς)· *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* (μὰ τί φαιδροὶ στίχοι!) *Τρικυμιώδη Μαλέαν* (τὶ περίεργος σύμπτωσις, πραγματικῶς)· *Ἐνοσίχθονα Ποσειδῶνα* (λίαν προσεχῶς)· *Μῶλον Πατρῶν* (δεκτόν· ἔστειλα)· *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Ἐξέδραν Πατρῶν* (δεκτόν)· *Φερεύτυχον Χρυσαλλίδα* (ἀναμένω)· *Λέοντα τῆς Νεμέας* (εὐχαριστῶ πολύ)· *Χρυσῆν Βροχήν*, *Αὔραν τοῦ Φαλήρου*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εὐχαριστῶ καὶ ἀναμένω)· *Στέφανον Κότινον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰουνίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

319 Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ποτάμι.
Ὁποιος τὰ δυὸ ἑνώσῃ ἓν ζῶον θέλει κάμει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσιν-Τσών

320. Αἴνιγμα.

Χωρὶς ἐμὲ μὴν πειραθῇς.
τίποτε νὰ γνωρίσῃς.
Καὶ τώρα ἴσως δυνηθῇς
τὸ αἴνιγμα νὰ λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαλᾶ Τσούβαλη

321. Πυραμὶς.

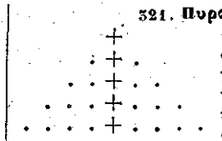

Ν' ἀντικαταστα θῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ γινώσκεται τὸνομα πόλεως Ἑλληνικῆς, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ νὰ ποτελέσωσι τὸνομα ἀκρωτηρίου, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες νήσου, καὶ αἱ ἀνώταται δύο τὸνομα θεοῦ τῆς Μυθολογίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουταλιανοῦ

322. Δέλτα.

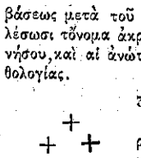

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ γινώσκεται εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸνομα Ἀργοναύτου, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν καὶ τὴν βάσιν τὰ ὀνόματα δύο σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Δουνάβεως

323-326. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ποῦς, ὄφις, ὦμος, Ὄθων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλιξ. Οἰκονομίδου

327-331. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 21 συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα πέντε βασιλέων τῆς Σπάρτης.

Τη-να-χι-ω-σι-μα-κλος-τυ-τος-λε-δης-δη-λα-δρος-ρα-γη-α-ξαν-α-λε-ος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

332. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ο ου-ααιεηο-ουε-εο-αιει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Φωσφοροπώλιδος

333. Γρίφος

ο οὖς μὴ μὴ Ρῶσε στῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Εὐξείνου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς « Διαπλάσεως » καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Ξενοπούλου

Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραματίων, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει 5 μονολόγους, 6 διαλόγους καὶ 3 δραμάτια.—Τιμᾶται χρυσοδ. φρ. 3,50.—Ἄδετον φρ. 2.

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου (Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου)

Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειρὰ Α', περιέχ. 13 διαλόγους..... δρ. 1,20) Χρυσόδετα μαζὶ
Σειρὰ Β', περιέχ. 10 πατριωτ. διαλόγους δρ. 1,20) τὰ δύο δρ. 4.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις. Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ A. Gennevraye χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου

Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαιδρύνωσι καὶ τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν.—Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζὶ δρ. 2,50.—Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ Χρυσόδ. δρ. 3,75. Ἄδετον δρ. 1,75

Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Η ΜΟΥΣΑ Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ

Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια παιδαγωγικά, κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν.

ΟΙΚΙΣΚΟΣ Μετάφρασις Σοφίας Δήμου

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου.

Ἄδετον δρ 1,50

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων.

Χρυσόδετον. δρ. 5.—Ἄδετον. δρ. 3,50.

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Χρυσόδετον δρ. 2,50 Ἄδετον δρ. 1,50

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον· ἤθη, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου.

Ἄδετον δρ. 1,50.

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων

Χρυσόδ. δρ. 5. — Ἄδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ἤτοι ὁδηγίαι περὶ τοῦ εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων.— Μέρος Α'. λεπτ. 60.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου

Τιμᾶται λεπτ. 50.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐκλεκτὸν παρακαλεῖ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἰουλίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 28

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 202)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΟΙ ΠΑΙΔΕΣ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Πρὸ τριῶν μηνῶν, δέκα δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης,—δηλαδὴ τὴν 30 Μαρτίου 1811—ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα ὁ «Μ υ ν ή τ ω ρ» Αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα περὶ σχηματισμοῦ νέου στρατιωτικοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον θὰ πετελεῖτο ἀπὸ δύο τάγματα καὶ ἕκαστον τούτων ἀπὸ δύο λόχους, θὰ ἔφερε δὲ τὸ ὄνομα «Οἱ παῖδες τῆς Φρουρᾶς.» Τὸ σῶμα τοῦτο θὰ ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὰ ὀρφανά, οἱ πατέρες τῶν ὁποίων εἶχον ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσκέπτετο, ὅτι τὰ δεκαετῆ ἢ δωδεκαετῆ ταῦτα παιδία, τὰ ὁποῖα θὰ συνηύξανον μετὰ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, θά τον ἠγάπων καὶ θὰ ἐσχημάτιζον περὶ αὐτὸν προπύργιον καρδιῶν ἀφωσιωμένων, φρουρὰν ἰσχυρὰν καὶ πιστήν.

Μετά τινας μῆνας τὸ σῶμα τῶν «Παίδων τῆς Φρουρᾶς» ἠρίθμει ὀκτὼ χιλιάδας πεζῶν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἐτάχθη ὁ γενναῖος συνταγματάρχης Βυδών. Τὸ παιδικὸν τοῦτο σύνταγμα εἶχεν ὡς ἔδραν τὰς Βερσαλλίας.

Ἐν ὡραῖον ἀπομεσήμερον τοῦ Αὐγούστου, ὁ Ναπολέων ἐπεθεώρει τὴν φρουράν του ἐπὶ τῆς Πλατείας Καρρουζέλ.

Αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀρχιτεκτονικαὶ γραμμαὶ τοῦ Κεραμεικοῦ, προσπίπτουσαι γραφικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνεφέλου οὐρανοῦ, ἐσχημάτιζον ὡραῖον βάθος εἰς τὴν εἰκόνα τῶν κινουμένων ἐκείνων ὁμάδων, αἵτινες, τὸ ἓν τάγμα κατόπι τοῦ ἄλλου, παρήλαυνον καὶ ἐξειλίσσοντο ἐπὶ τῆς εὐρυτάτης Πλατείας. Τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἱππικόν, ὑπὸ τὰ προστάγματα τῶν ἀξιωματικῶν των, ἐξετέλουν διαφόρους ἐλιγμούς, ἐνῷ ἐκυμάτιζαν τὰ λοφία, καὶ ἔλαμπον τὰ κράνη, καὶ ἐξήστραπτον αἱ λόγχαι καὶ ἐπαιάνιζεν ἡ μουσική . . .

Κατόπι τὰ παλαιὰ τάγματα ἔπαυσαν τὰ γυμνάσιά των καὶ ἐστάθησαν ἀκίνητα· ὁμοίως ἐσίγησαν καὶ τὰ ὄργανα. Τότε, στρατιωτικὸν ἐμβατήριον, ἀνακρουόμενον ὑπὸ ἄλλων ὀργάνων, ἠκούσθη μακρόθεν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ ἐμβατήριον ἐγίνετο πλέον εὐδιάκριτον, καὶ μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν θριαμβευτικὴν ᾠδὴν τοῦ Καρρουζέλ, τὴν ὁποίαν τότε ἀκόμη ἐπέστερον οἱ Ἵπποι τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας, ἐπεφάνη σῶμα ἀποτελούμενον ἐκ μικρῶν στρατιωτῶν, φερόντων στολὰς πρασίνας μὲ κίτρινα σειράδια, ὁ μεγαλήτερος τῶν ὁποίων δὲν ἦτο ἀκόμη δωδεκαετής.

Μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ κανονικόν, ὅσον καὶ τὸ τῶν παλαιῶν στρατιωτῶν, προσῆλθον καὶ παρετάχθησαν ἀπέναντι τῶν στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς, οἱ ὁποῖοι κατελήφθησαν ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὀκτακισχιλίων ἐκείνων κομψῶν στρατιωτίσκων, προχωρούντων κανονικῶς, μὲ τὸ βλέμμα εὐθύ, μὲ τὸ παράστημα ἄψογον, μὲ τὴν μικρὰν σπάθην παρὰ τὸ πλευρὸν καὶ τὸ ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά των τυφέκιον ἐπὶ τοῦ ὤμου.

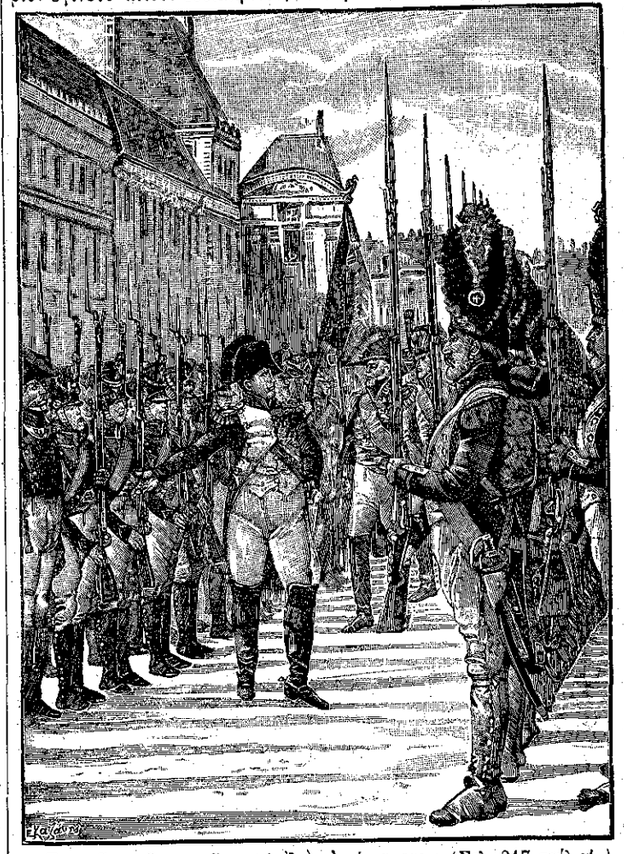

«Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! ἰδοὺ τὰ τέκνα σας.» (Σελ. 217, στήλ. γ'.)

Ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξετέλεσαν μὲ μεγάλην εὐχέρειαν καὶ δεξιότητα ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τοὺς χειρισμούς, οἱ ὁποῖοι τοῖς διετάχθησαν.

Οἱ παλαίμαχοι, οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι εἶχον περιέλθῃ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ εἰσερχόμενοι θριαμβευτικῶς εἰς τὰς πρωτευούσας της, εἶχον καταπλήξῃ τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰ παράσημά των, παρηκολούθουν μετὰ τοῦ ζωηροτέρου ἐνδιαφέροντος τὰ γυμνάσια τῶν μικροσκοπικῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι βεβαίως θὰ νεδεικνύοντο ἀντάξιοι αὐτῶν διάδοχοι!

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀρίππευσε καὶ ἐπροχώρησε μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. Κατόπι, στραφεὶς πρὸς τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας, τοῖς εἶπε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς:

— Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! ἰδοὺ τὰ τέκνα σας. Παρὰ τὸ πλευρόν σας πολεμοῦντες οἱ πατέρες των, ἀπέθανον·